

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwość da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech śl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedželske łopjeno. •

Budyschin

28. měrza 1926

Bauzen

Čiškł a nakład Smolerjez knihcziščczerńje a knihatńje sap. družst. i wobm. ruł. w Budyschinje.
Wulhadža łóždu šobotu a plačzi bėrtlėtnje 78 łotych pjenjełow.

Palmarum.

Mat. 21, 1—9 Mark. 15, 13.

Esłowo se sczenja Mateja řebi rad njedželu Palmarum piščecžitamy, a ta njedžela ma drje tež mjeno wot tnych pal-
mow, kotrež řu tu wosjewjene. A to druhe řłowo se sczenja
Marka nam póstny czař piščezo řařo we wuřchach klinczi.
Wulki rosdžěl mjes woběmaj, řłowo njewuprajomneho wje-
řela a řłowo njewuprajomneje řłoscze; i tym jenym řo řesuk
do njebjęř pořbėhńje a i tym druhim řo do hele řatama; czi
jeni řo ř řesukej jako piščeczelej a czi druřny jako ř njepiščecze-
lej póstnaja. Haj, jow řebi dwė stronje napsčecziwo řtejitej.
Ta jena tomu řnjeřej hořduje, a ta druga řebi jeho řonz
řada. A tola, njeřku to czi řami? řariřejřny a piřmawuczeni
řesukej napsčecziwo wuřtachu, jako do řerusalem a řaczahńny,
a bórřny po tym jeho ř řmjerczi řařudžichu. Tak rucze bėchu
řwoje mēńjenje piščemēńili. To řu czi, kotřiz řane řamřne
nahladńy nimaju. Woni i wulkej cziřódu wołaju: Dženřa
řofiana a jutřje řřiřizuj jeho. Woni njewjedža, řřto czińja,
runje tak mało řař řesijřny, kotřiz na dwė hodžinje wołachu:
Wulka je ta Diana tnych řesijřkich! Někotři tohodla tak a
někotři hinał wołachu; piščetož ta řřromadžiřna bu řmēřřhana,
a najwjařny jich njewjedžachu, czeřodla bėchu řo řesčli. Łórnny
lud. Dobroczeła czeřdža řřiřizowacž. Radřřo czeřdža řłost-
niřa řarabařa puřčczičž.

Ne czeřmy řo na řidow hórřřicž? Esmy my wjařny
winojczzi? Njeřku tež dženřa tajřny, kotřiz krotko řa řobu řo-
řiana a řřiřizuj jeho wołaju? řim powařa pobrařuje. To
řu czi, kotřiz do wobeju bołow řřabłaju. Na nich řo řpuřč-

czeř njemóžemy. Woni řu piščirunacž řdónkej, kiž je pobnił.
Čzeřř řo na njón řepřecž, dha řo wotkama, a ty i nim pad-
njeřř. Wón je tebję řřebał. Rał někotřny tež dženřniřři džeń
toho řnjeřa na řřiřiz piščibije. Dokelž je řabludženny a řa-
řlepjeny, toho, kiž na jeho řřaženju džęła, haji a lubuje, a
druheho, kiž i nim derje mēńi, hidži a piščesčzeřa. W tym dny-
ku řu řebi cžłowjełojo piščezo runi wostali. A runje w czařku
wulkeho piščewrót a piščemēńjenja njewēdža řłabi cžłowje-
łojo, czeřo maja řo dzeržecž. řižo w političřkim řiwjenju tajři
njewobřtajńny cžłowjeł řrudńny napohlad pořřiczi, ale hiřčcze
wjele hubjeńřři w nabožinřřkim řiwjenju. Piščetož tu řo nje-
jedna wo řemřře, řařodne, ale wo njebjęřře, njeřařodne řubł.

A dženřa njedželu Palmarum řařo paczeřřře džęczi se
wucžny puřčcziřny. Dženřa budža řwjařocžńje řonfirmēro-
wane. řař řu twjerdže řařořene w dobrym póstnacžu, a řař
budža dořřojńi hořczo piři Božim blidže? Njeje to njeřrařny
płód na řřtomje řiwjenja? Paczeřřře džęczi hiřčcze řane
twjerde řtejřřcžo nimaju. Wone řu jako řřřina, kotřuz wēř
tam a řem řřabł. Wone pořřłuchaja na kóždeho řęcžniřa a
hładaju na kóždeho, kiž něřřto dołonja. A řřtož řo jim naj-
łępję lubi, to piřřiwosmu. A njebė tež řřtom řiwjenja dobrny
ř jedži a lubosńny na pohładanje a łóřřtny řřtom? A tola
njeřmēdžachu wot njeřo jeřcž, to bė řařařane, a řřtož tu řainju
Božu piščestupi, tón řřřřři. Tak njeř řo paczeřřře džęczi
hřęřa hładaja. A dokelž řu hiřčcze tak řłabe a tak mało
řamostatne, njeř řarřři na nje ředžbuja. Njeř je řwarńuja
a wobarnuja! Piščed řřřm řřřitowacž a ř dobremu napomi-
nacž, to budž jich hęřł! A je-li to řarřřich řřarńna wola,
dha Bóh tež řwoje řořnowanje ř tomu da. Rařři piřřichod

budže, to my njewěmy. Wón wotwišuje šobu wot sadžerženja tnych, kotrychž dženka konfirměrujemy. Ale to wěmy, so budža do wšeho pšichoda tajzy, kotsiž dženka Sofiana a jutije kšhižuj jeho wołaja. A to je hrěch cžłowjekow. Tohodla naž tež njedžela Palmarum kaž zny pšitny cžaž k pokucze napomina. Hamjeń.

Na Bołmonciku (njedž. Palmarum)

paczetškim džěcžom k wobnowjenju kšheženškeho šluba.

Pschelozk*)

Bo šwojim hłobu.

Mój stworiczelo, budž mi šwětko žiwjenja; mje pšchewodž prawy pucž, hačž žiwjenje tónz ma! Sa kladu stawy šwoje na městno šwjate twoje; ja wopruju wšeh mozny a njelutuju prózu. Ty chješ, so bych ja wšehón buł mój, stworiczelo, budž! [twój;

Mój Troštarjo, dai mój, hduž spytowanje dže; wodž ducha mojego, hduž se šwětom hič chže! Wucž mje, so Šsyna šnaju, jom' do mozny wšeho staju, wo što wo jeho rodžu, po jeno wucžach khodžu! Ty pšcheměniš do šwětka nčž, mój Troštarjo, dai mój! —

Mój Šbóžniko, smyj mje se šwojej cžištej krowju, kiž brudy šnicli wšeh a cžini džimny tu! Mje šbitoh' i hubjenošcžu šej kónuj se šmilnošcžu, so hněw a hrěch bych wotbył a k šwobodže šo dobyt! Šsyn hrošnosčž šam ja hješ tebe; mój Šbóžniko, smyj mje!

Bóh Wóčez, Šsyn a Duch, mi žiwjenje je wšcho. Ach inamjo twoje mi do myšlow šacžišchž šo! Ššej duchu wuwoł moju ša ho podu ty šwoju; nad mojej hubjenošcžu šo pšchetrakš je šmilnošcžu! Mi derje, hduž twój dobyt buč, kiž Wóčž šy, Šsyn a Duch.

Jan Šalub Šambach, 16:3—1735; — ješ. M. U.

*) Še špěw. ša ewang.-luthersku žyrlěj cžo. 277.

Šaschim mlodym kšhešcžijanam.

Pať — pať!

Šola Šróznikež je šloty kwaž. Šyła wješ šo šobu wješeli. Štaj tola Šróznikež mandželšaj pola wšeh lubowanaj a cžješzenaj. A dženy je nětk 50 lět, so do šwjateho mandželstwa štupištaj. Šsušodžo a pšchecželjo, šnaczi i bliska a i daloka šwjecža šobu; wješnanosta pšheje šbožo w mjenje žyšeje wšy, wucžer se šwojimi špěwarjemi šwješeli jeju i kšer-lušchemi, kotrež tak jara lubujetaj. A w Šožim domje požohnuje šarac škoteju mandželškej je šwjatny požohnowanjom.

Domach ša blidom rěcži najštaršči i Šróznikež šynow a džakuje šo w mjenje wšeh štaršchimaj, kotraž nětk dawno wulkaj štarškej, ša wšchu wulku luboščž, šwěrnju prózu, wutrobnu štaroščž; bě na šchuli był, tak wjedžješhe šłowa štajecž; štaršchimaj šo ronja šyly, wšchitzy šu hnučzi. Druhi šyn bě w mješče pšchi nowinach šobudželacžer a bě štaršchimaj džakapošny a pocžješčowazy nastawcžk wěnował w nowinje, kotruž žyła wješ cžitajše a w kotrež šo dženy žyła wješ i Šróznikež žylej šwójbu cžješčena cžujješhe. Šeczi šyn bě pjekar; wón njebě šebi hašle kašacž dał, šhto ma ša dženyšišči dženi cžinicž; wuměški wěnz, pošłocžany a i najlěpšeho napjecženy, debješhe blido pšhed štaršchimaj; wšchitzy pať běchu hižo derje woptali wot dobrych kusow, kotrež bě hewał hišchže pjekarjež mištr ša šloty kwaž pšchihotował. Šchtwórtny šyn bě wucžer, šedži cžišhe pola macžerje; tak někotru prózu a tak někotru štaroščž je pšhezo i nej a i nanom dželik; dženyka bě jimaj se šwojimi šchulškim džěcžimi, mjes kotrymiž běchu tež wnucžki jubilarow, šanješł najlubšhe špěwy.

Šchtyrjo šynojo ša kwažnym blidom šobu. Šajka to radoščž! prajišch ty, mój luby mlody kšhešcžijano, moja luba mloda kšhešcžijanka, kotsiž wy dženyka šwój přeni wulki šwjatocžny dženi šwojeho mlodeho žiwjenja šwjecžicze. — Ale hlej, na woblicžomaj mandželškej njech šo kšhešcži lute šwješelenje. Šajke šu to šaldki, kotrež woblicžka šmorščžka. A šu to šyly wješela, abo nješku to wjele bóle šyly šrudobny, kotrež šo nětkle macžeri kuleja po lizomaj?

Wjele wješela dženyka wokoło škoteju mandželškej, tola žane njemylene wješele, wješele šwěrneho štaranja, šapišane w mišwoczju nana kaž macžerje, tola tež hłuboke rudženje. Šchtyrjo šynojo tu a šu najwjetšcha radoščž štarškej — tola jedny pobrachuje, tón pjaty, a to je to rudženje jeju žiwjenja, kotrež dženyka i nowa šyly do wutrobny pšchima. Tón pjaty šyn — šhubjeny šyn — a niž šažo namakany.

Šaž w pšchirunanju Šnješa Šesuša, tak tež tu: šli towaršchojo — njedobry wobkhad — njepózcžiwne towarštwo i holecžiškami a žónšimi. Šduž bě hłuboko padnył, njenamaka pucž k štaršchimaj, džješhe do Šmeriki. Šicžo wo nim njewědžješhtaj! —

Do žiwjenja, w kotrymž šchtyrjo wobštachu, pjaty padny, dženyka šastupišch. Šať wobštejišch — pať padnjesh! Šať — pať hłaj, šteji pšhed tobu. To pohladaj na Šróznikež štarškej, to pohladaj na šwojeju štarškej, na šwojich lubnych a najlubšich, hładaj do wóčžkow hłuboko — a hišchže něšto: pohladaj do wóčžkow Šesušej Šhryštuskej, kotrehož dženyka ša ruku pšchimny, jeho prošcho:

Šesu, přjedny dženi, nam tu na šemi,
Njedaj šo nam došho šomdžicž
A toh' hnadnoh' cžaža šomdžicž,
Wjedž naž ša ruku k Wóčžej do domu!

Pohladaj do tuteju wóčžkow dženyka a kóždy dženi i nowa. Ty njebudžesh w dwělu, po šajkim pucžu khodžicž a šhto cžinicž, njech šy šyn abo džowka. — Šaž Šróznikež štarškej wo šyna, tak šaj někotraj štarškej wo džowku, kotraž je šhubjena, plakałoj, šo rudžikoj. Šsyno, džowka, tuto pať — pať! Ty mješješhe šo roššudžicž dženyka, ty mašch šo roššudžicž kóždy dženi — a kóždu nóz — i nowa! Wachuješhe a modlčže šo, so do spytowanja njepšchindžecže a hduž pšchindžecže, so w nim njepadnjecže; duch je hotowy, ale cželo je šłabe! pomina tón Šnješ.

Pať — pať! Tuž šteješhe na štraži! Bóh tón Šnješ pať pomhaj wam!

Šhtož wojowar ša Šesuša
Byčž na tym šwěcže chže,
Tón podaj šo do bēdženja,
Šaž powołany je!
Pod kšhižnej šhorhoju
Šso štupeče hromadu!

Špokojene žedjenje.

Šowještkla i cžaža Šhryštusoweho.

Špišaka Škristina Šonowa.

(Šotracžowanje.)

„A šhto je wón jemu wotmošwił?“

Mlody mužški šhili hłowu a powědašhe: „Šu jich tam tehny runje wjele šhornych wuštruwjennyh. Tuž wón wotmošwi: „Šowještaj Šanej šažo, šhtož wój kšchitaj a widžitaj: Ššlepi widža a šhromi khodža, wušadni bywaju wušcžiščeni a hlušchi kšchicha, morwi štawaju a šhudym bywa.

evangelion předomane. A sbožny je tón, kiž so na mni nje- pohóršujuje!“

„Widziš, Manasse!“ sajuška Jonathan. „To je tež ja tebje wotmołwa wot našeho Sbožnika!“

„Ssyny žebni myšli, so mi budješ tole prajicj. So pať bych wamaj wšitko wupowědať, šhtož wěm, dyrby wamaj hišče hnujazy podawť šjewicj:“

Ja džěch s Jesužom s Jerusalema hač do Naina. Duzny po pucju so sta, so jedyn hejtman židowskich staršich s njemu pobjla, so by jemu khoreho wotrocžla wustrowiť. Staršich rě- cžachu sa tutoho hejtmana, a Knjes wotmołwi, so pschińdže a jeho wustrowi. Ale hejtman pobjla swojich pscheczelow a pschińdže potom tež hišče žam a rjekny: „Knježe, ty so nježměš prózowacj, hač te mni pschińcž; ja nježnym hódny, so by ty pod moju tjechu pschischoť. Ale rjekn jeno słowo, a mój služobnik budže wustrowjennj!“

A tak je so to tež staťo! Jesuž džiwasche so nad wěrye tutoho hejtmana a džěsche, so njeje tajkeje wěry ani tež we Israelu namakať. Kaž žmy potom šhonili, bu wotrocžť tež woprawdže wustrowjennj. Ssyny so jara nad tym džiwali; njebe tola ani pola khoreho pobyl ani jeho wohladať, haj, tež my njebežmy žane słowo žlyšcheli — a tola bu wón wu- strowjennj. A potom w Nainje, — tam haťle žmy so džiwali.“

„Ach, wótcže Jakubje!“ sajuška Jonathan, s rukomaj klesajo, „to budu ja jemu wo tebi powědacj. Wón tebje wustrowi, a tež moju mamiku, hdyž ma tola tak wulku mój. — Tola powědaj, ja prošchu cže, dale! Šhto je to tam byťo w Nainje?“ Ja so horju s njedocžakliwoscju a s radošcju; pschetož wěm, so to je byťo sažo něšto dobre!“

„Wěscže, Jonathano, něšto dobre. — Jako so tak s Nain- nej a s jeho wotewrjennym wrotam bližachmy, wužlyšchachmy našdala pľakanje. Wohladachmy, so tam wyžo na ramje- njach nježechu mary; na tutych ležěsche morwy młodženz, je- nicžki žyn wboheje wudowny, kotraž sa marami hórko pľacžo krocžěsche; ja njej džěsche wulka žyla ludži.“

Wohladnych na Jesuža, žebni myšlo: Ow, hdy bychmy tola přjedy pschischi. Wón by tutej wbohej wudowje žyna wěscže wustrowiť! — Widžach, so be jemu jeje žel a tež toho morweho. Tak luboscziwje pohlada wón na njeju.

Potom pojaťta. My stupichmy na boť, so by mohťo psche- wodjenje nimo, wón pať niz! Jako cži, kiž nježechu, hač te njemu pschińdžechu, položi wón ruku na mary, a woni po- jaťtachu.

Wšitžny žmy na njeho hladali; nihtón ani njednyhasche.

„Njepľacž!“ džěsche wón mile s macžeri, kotraž njebe we swojej šrudobje pytnyła, šhto be so staťo. Wona pohlada na njeho a jaťta pľacacj. S jenicžkim pohladnjennjom be ju šmėrowať. Potom wobroczi so s morwemu a . . .“

„A šhto?“

„Njepšchetorhn jeho, žyno!“

„ . . . a džěsche: „Młodženz, ja praju cži, staň!“ Jako be to wurjeknyť, wotewri młodženz woczi. Barba žiwjenja wroczi so jemu do lizow. Wón šdychny. Wón hibasche ruzny a so žndny!“

Šhtož so potom sta, so njeda wopižacj. Macž a žyn pľakaschej s radošcju. Wón so radowasche s nimaj. Naž pať be nadpadnyła bojošcž. Haj, wón be nam hrosny we swojej mozy!

Ja so dopomnich jeho słowow, kotrež be w Jerusaleme prajit: „Jako tón Wótz morwyh budži a žwyh cžini, tak tež tón Ssyn žwyh cžini, kotryhž chže! Sawěrnje, sawěrnje, ja praju wam: Hodžina pschińdže a je tu hižo něť, so morwi

budža hłóž toho Ssyna žlyšchecž, a kotřiz jón budža žlyšchecž, cži budža žwi!“

Druhy sawyštachu, wofajo: „Wulki profeta je mjes namť postannť a Bóh je s žwojemu ludej pohladnyť!“

Hač žem be wótz Jakub pschipožlychať, něť pať so po- kloni na stronu Jerusalema a s jeho erta wudobny so šwalbny žhėrlušč, kotryž be byť doťhe lėta pokhowannj w nim. W ru- tym wofomiku wěryesche, so be Bóh swojeho Ssyna pschėd Herodaschom wukhowať, w žamotnosčzi wukublať a jeho něť dať s nowa — ach s nowa, so by byť Sbožnik žwėta! Žiwe pschėzo hišče to džěcžo Bethlehemšče, žiwe! —

Jako Manasse něšto hodžin posdžischo stan wopušcžzi, wotėndže wón s tym žlubjennjom, so so wobhoni, hdyž by Jesuž byť, so by mohť po njeju pschińcž a jeju s njemu dowjescž. (Pofracžowanje.)

Na cžichi pjatf.*)

A.

Šłóž: Šdyž my w najwjetšej nusy žmy zc.

Twój kšičž je pschėd naž stajennj, a džakowni cži, Jesu, žmy, so wul jón na so žwólne ty a pschėtrať s našchom' sbožu žy!

So tobu w duchu žlėdžimny psche wščeje cžwile žlubimny; na twój kšičž horje hladamny, so s tebi, Křnyščeže, modlimny.

Dreždžanske špėwaťse; — seř. M. U.

B.

Šłóž: O Jesu, žwėtko žiwjenja! zc.

So džakujennj Křnyščeže, my cži, so ty ja naž wumrėť žy a pschėš krej swoju drobny ty naž wušprawnik pľacjed Bohom žy!

Kiž Bóh a cžlowjeť wěry žy, dla ranow twojich prošymny, se žmyercže wumož wěcžne e naž, hdyž tu žmyercž nam blisťta je!

Naž pschėd hrėchom tež sařhowaj, nam ruku wicheh-móžnu doj; špožčž pod kšičžom nam sežerpliwoscž, naž cžwila twojia trošchtu; došcž!

A s njeje mamny dowėru, so njepuščcžich nož na kóžnu; ně, so žy pschi naž se žwėru, hač pschėš žmyercž džemy s žiwjenju! —

Křnyštof Fišer, 1544—1600; — seř. M. U.

*) Wšchelož se sařlich špėw. cžo. 73 a 97.

Zyrkej a stat.

— Katolški biskop w Passawje je s „ludowemu žadanju sa wužwojenje wjerchow sežėhowaze wosjewiť: „Ja jako po- wołannj stražowat bojskeho šakonja dobrnych počžintow, mam žwžatu pschikšlyšnosčž, najdorasnišcho wuprajicž, so je wob- džělenje pschi tutym ludowym žadanju pschėhrėšchenje, a to wulke pschėhrėšchenje pschecžimo 7. kasni, hdyž so tuto wob- džělenje po pschemyšlenju a s wotmyšžlom stawa. Šdyž so tuto ludowe žadanje pschewjedže, stanje so s tym s dobom přěnja krocžel s wotštronjennju wobžedžěntwa žameho; s tym by tež šapocžatť sežinjennj byť s wurubjennjom žyrkwow, žyrk- winnych wuštawow a wotkasanjow, kaž tež se žamowólennym wužwojennjom wšcheho wožobinskeho wobžedžěntwa měšchcža-

na a ratarja. Móz swojeho biskopskeho hamta sakasuju ja tohodla i tutym wošebje kóžde wobdželenje pschi tutym ludowym žadanju a wscho podpjeranje tutoho prózowanja a wočakuju wot wschitkich wěrjazych swojeho biskopstwa, so so ja tuto ludowe žadanje njepodpikaja.“ — —

— W krajinach, kotrež i wulkej wójnu Stalskej pschipadnychu, — w Nonstal a Gleimstal — bu na 20 fararjow wotžadzenych, dokelž běchu němiskim džeczom w němiskej rěczy nabožne hodžiny dawali.

— W Lipsku wobdželi so w přenim lěcže po revoluziji wjazy džeczi na moralnym roswučowanju, hač na nabožnym. S lětami bu to bóle a bóle nawopať. Lěta je jich 10 469 džeczi sa šchulu samołwjennyh; i tutnyh wobdželi so 7554 na nabožnym roswučowanju a 2719 na moralnym; 196 njeje so hišcže rošbudžilo, t. r. jich staršich. A tutón nowy pschewrót stawa so w Lipsku!!!

S domišny.

Wšched něhdže polita lětami i jeneje wšy mloda žona se swojim mužom do Ameriki czehnjesche. Dwojake wona njezapomni sobu wsacz: kěrlušowe knihi a pschasne koleško. Tam w dalokim wječzoru so wonaj saknyblištaj, a mloda žona dyrbjesche husto kama hncž, běšche-li muž we wobthodnyh naležnoszczach njepschitomny. Jedyn wječzor wón w postajenym cžaku domoj njepschindže a jej so jara styskasche. Tuž wona spěwarške wotewri, pschasne koleško i rukomaj wša a hebi stysť i wutrobny spěwasche, doniž muž stoncžnje domoj njepschindže.

Nasajtra jedyn Indianar do jeju hěty sastupi a jara šdwrliwje prošesche, so chyzla ta žona hišcže ras pschajne koleško wjerczecz a pschi tym tón rjany spěw spěwacz. Potom wón powědasche, tak je so wčera wječzor se stym wotpohladami i jeju hěcže dowaczil, potom psched wołnom pošluchať a psches spěwanje a schwórczenje koleška na druge, lěpsche myšle pschischoť.

Tak běšchtaj synť se semskeje domišny a klink i njebjeskeje domišny se sakuwu pscheczimo wulkej strachocže w dalokim kraju. Kak wjele mjes nami móža so drje i runej brónju wobaracz?

Wšchelte i bliska a i daloka.

— Sserbskich staršich a studowazyh pokazujemy tež dženza hišcže ras na tydžensche wosjewjenje wo „herbskim měšniškim městnje“ pschi St. Afra w Mišchnju. Wobrocžcže so hnydom na knjesa fararja Tischerera w Budyschinje.

— Paczerške džeczi a staršich chzemy tež tu kědžblimnyh šczinicž na ewangelske towarštwu sa mužšku a sa žónšku mlodžinu Tute so prózuj a mlodžinu šdzerzecz a pošylnjowacz w ewangelskim duchu. Nimale we wschěch wožadach šu abo nastawaju tajke towarštwu.

— S Hrodžišcžca. „Čžescž budž Bohu we wyšokosczi — mēr na semi — cžłowjekam dobre špodobanje“ — tuto wulke hodowne šłowa steji sapikane na naschich tsjoch nowyh swonach, kotrež šu pjatť 19. mērza swoju domišnu na naschej wěži namakale, na naschej wěži, kotraž bě tak dokho próšdna a dyrbjesche so lěta dokho i jenym swonom špokojicž — kaž tež žyła wožada. Pjatk wječzor šaswonichu i přenjemu rasej a swoje kražne synťi rosnošchuju psches wožadu a krajinu, šanoschowachu wyškaz spěw Bohu i cžesczi, wožadnym i žohnowanju. — Dokho, dokho je trašo, so nascha wožada so

i tomu šhotowa, tutu ranu, kotruž bě jej wulka wójna nabika, wuhojicž. Čžim lubšchi bě nam tohodla napohlad, kotruž nam, hdyž šrijedu dopošdnja na dwórnišcžjo pschindžechmy, nowe tsi swony pošicžichu. Čžakachu tam, woblecžene selenu šwjedžensku draštu, na wožadu, so by po nje pschischoť. A tola, štoro bě tak, so tuta njepschindže, šnajmjenšcha žyła niz, dokelž bě lubošcž i swonam a to požadanje, nowe swony we swojej wjeszy a na swojich kemschazyh puczach witačž, wšy wožady rosduwika. Tola dokhi cžah i dwěmaj kapakomaj a se šmahowazyh šhorhojemi bě po nje pschischoť a pschewodžesche je horje i Božemu domej, i kotrehož dotalny swón šamlutki nowy towaršchow šrowjesche. S wěže horjeta šmahowachu šhorhoje, a deleťach pschi wěži, kotraž bě šama pěknye se seleny wudebjena, šrowjachu cžestne wrota a bohate selene pletwy nowe swony, kotrež buchu tež dužy po šowijatym šwjedženskim puczju hižo i rjany seleny debjenkami a pletwami witane. Na šwjedženskim městnje poštrawi měštopšchedžnda wožadneho šastupjerštwu, i. wješnanosta Günzel-Wichowski, šwjedžensku šhromadžišnu a nowe swony pschejo, so by jich swonjenje bylo pschede wschěm swonjenje mēra. Se šwjedženskej pěkny pschisamkny so jemu jeho džowka. Džakny kěrluš wožady šaklincža. Žako bě wuklincžak, šrowjesche wječchowka i Hanau mały swón, kotrehož napikmo je: „Čžłowjekam dobre špodobanje“, — na wschěch tsjoch steji napikmo w němiskej a šerbškej rěczy — a kotrehož waha 9 zentnarjow wuczinja. Kollator, i. podpoškownik i Krauß pschisamkny so i poštrawom sa druhi swón, kotruž je wón i kollatorom hrabju Solms-Sonnenwalde darit — tutón ma swoje 14 zentn. A wulkemu swonej — kotruž 26 zentn. waži — tutón a mały darichu wožadni w darniwej pschesjednoczi swojemu Božemu domej — rěcžesche šerbški i žyřkw. pschēdštejicžer Keř-Droždžicžanski. Žako bě mužški šhor, wjedženy wot i. kantora Petrika, wošebity, nowym swonam wēnowany spěw šanješt, mējesche wožadny šarať, knjes šarať Krawz, šwjedžensku rěcž, wušbēhujo wažnoscz tutoho dnja, kotremuž bě Boh tón knjes tež rjane wjedro špožcžil. Džak Bohu a džak wschěm, kiž tak a hinať wobdželeni, bě nasynť němiskeje rěcže, kotraž potom wuloži šmyšt napikmow nowy swonow. Wona wuklincža w pošwječzenju tutnyh. Sserbski šwjedženski spěw šaklincža, šanješny wot šerbškeho spěwneho tow. pod dirigentštwom i. Keřka-Droždžicžanskeho. Sserbskemu spěwej pschisamkny i. šarať swoju šerbšku šwjedžensku rěcž, w kotrež na kónzu pošwječzeniske šłowa wospietwasche. Ženicžtaj pschitomnaj duchownaj i druhich wožadow, k. šarať Stamm-Wosporški a šarať Wyrzacž-Šošaczanski, wuprajšchtaj so škožuju na šłowa biblije — přeni němiki, druhi šerbški — šbožopšhecža swonam a wožadže. Spěw Šrodžišcžanskeho spěw. tow. a šhromadna kěrlušchowa šchtuczka: „Božo, wonkšod požohnuj“, běšchtaj dosynť šwjatocžnoscže, ke kotrež bě so tež wjele hošczi i dalšich a bliskich wožadow šeschoť. — Powšchitkownje so wožarowasche, so so swony njemóžachu hnydom na swojim městnje šamēstnicž, dokelž wēžnywštojnny njebe pschischoť, a so njemóžachu hnydom na šwjatocžnym dnju šaswonicz wožadže a hošczom. Wěža a Boži dom buschtaj pať wot wjele wopytanej. Někto pať je tež tuto pschecžo dopjelnjene a Šrodžišcžanske nowe swony swonja a šastawaja swoju škužbu Bohu i cžesczi a cžłowjekam i žohnowanju!

Wistowanje. W. M. w K. sa jutry! — D! w B! sa Quasimodog. — T. sa Miš. Dom.

Samokwity redaktor šarať Wyrzacž w Šošaczach.